

изпратилъ трето посланичество да иска за български архиепископъ дякона Марина, когото добръ познавалъ, защото билъ пристоялъ доста врѣме при него, когато билъ прашанъ като папски пратеникъ въ Цариградъ. Папата не се съгласилъ и за него, а му изпратилъ друго, на име Силивестъръ; но Борисъ го повърналъ назадъ и изпратилъ за послѣденъ пжтъ болярина Петра съ молба, да бжде назначенъ за български архиепископъ или Формоза, или нѣкой отъ най-достойнитѣ кардинали. Папата отговорилъ, че да назначи Формоза не може, но другъ, когото Борисъ поиска. По тоя начинъ на Бориса се позволявало да си избере, когото иска, но щомъ посочвалъ на нѣкое лице, папата намиралъ прѣдлогъ да откаже, като давалъ отново право на българския господаръ да си избере другъ.

Основаване на българската църква.—Между това политическото положение на България се промѣнило. Людовикъ Нѣмски сполучилъ да постави моравцитѣ подъ своето върховенство и станалъ вече опасенъ за българското царство; а мекушавиятъ византийски императоръ Михаилъ III билъ умъртвенъ (въ 867 г.) и на прѣстола стѣпилъ енергичниятъ Василий Македонянь, който израстналъ въ български плѣнъ задъ Дунава, дѣто билъ отведенъ като дѣте съ плѣнниците на Крума. Василий снелъ патриарха Фотия, покачилъ стария патриархъ Игнатия и взелъ мѣрки да подобри грѣцката църква съ папата. Поради това въ интереса на България е било да се сближи отново съ Византия, което Борисъ направилъ, като се възползувалъ отъ постояннитѣ покани на византийцитѣ да се откаже отъ западната църква. Той влѣзълъ въ прѣговори съ Цариградъ, дѣто му обѣщали, че, ако се откаже отъ папата, ще му дадатъ самостоеенъ архиепископъ на българската църква. Обаче, за да не развали отношенията си съ Людовика Нѣмски, Борисъ не се отказалъ направо отъ западната църква, а, въ съгласие съ гърцитѣ, възползувалъ се отъ засѣдаващия тогава църковенъ съборъ въ Цариградъ за помирение на двѣтѣ църкви. Тамъ той изпратилъ пратеници во главе на току що завърналия се отъ Римъ боляринъ Петъръ, който изигралъ